

Körösényi Dániel

BALLADA

[CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?]

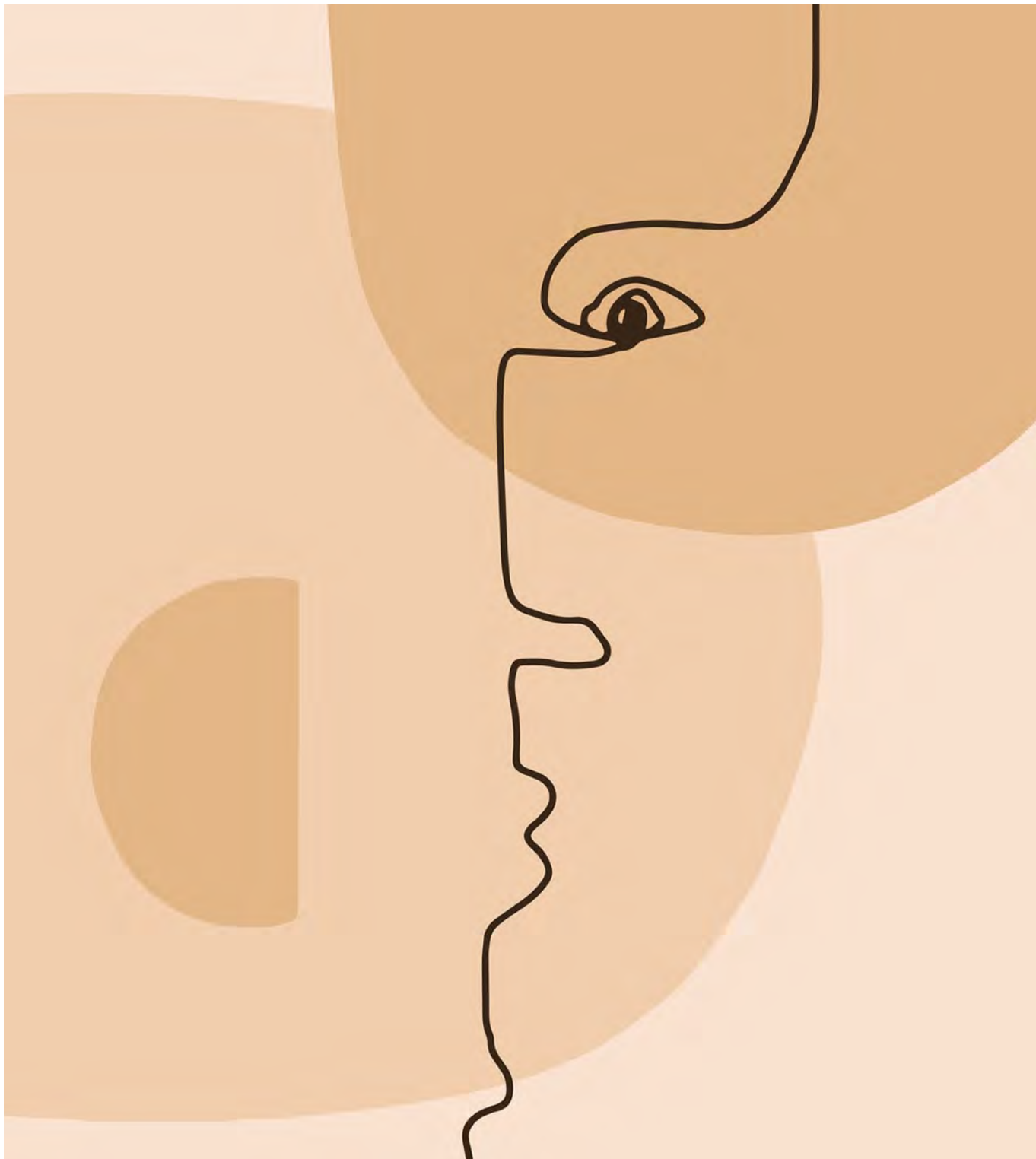
2021-12-26 | CSAKUGYAN ELFELEJTETTE?, NOVELLA

Gyere, kislányom, ülj ide a testvéred mellé! Mit szeretnél hallani? Népdalt vagy balladát? Balladát mesélek inkább, bár tudom, szomorú lesz. Az apádról mesélek balladát, aki szép huszárként belovagolt Szeged főterére. Az apádról, aki karmazsincsizmákat készített Gyula piacterén, aki Budán hordót görgetett, Bécs határában ökröket itatott. Apád mentette ki a Kovászné leányát a csalitosból, meg tudta fűjni a legnagyobb kőtrombitát, és ő tanított meg engem búzát hántolni. Mindenhez értett a te apád, csak ellent nem tudott mondani.

igazi férfi

Ült a tiszta vászonnadrágjában a Tisza-parton vagy kövér galambokat etetett Debrecen határában, ládákat pakolt a paksi réven, evett szalonnát számárháton, ivott forrásvizet kalapból, kopált balatoni mandulát. Azon a májusi estén, mikor megismertem, kávét pirított. Bádogserpenyőjét a tiszta tűz fölé tartotta, várta, hogy sercegjenek az izzadó szemek, s rázogatta izmos kezének apró mozdulataival. Arcát megfestette a venyige szürke füstje. Keze megállt a levegőben, s feltekintett rám. Homlokán ér lüktetett, ahogy barna szemét rám emelte. Nem is szólt, csak némán félretette a serpenyőt, begombolta inge legfelső gombját és kócos fürtjeit hátrasimította. Igazi férfi volt az apád, aki tudott mézet pergetni, tudott ágyat faragni, tudott a Küküllőből puszta kézzel piztrángot fogni, s tudott hajnalban a köddel beszélgetni. Az apád, kislányom, gyönyörűen tudott nézni.

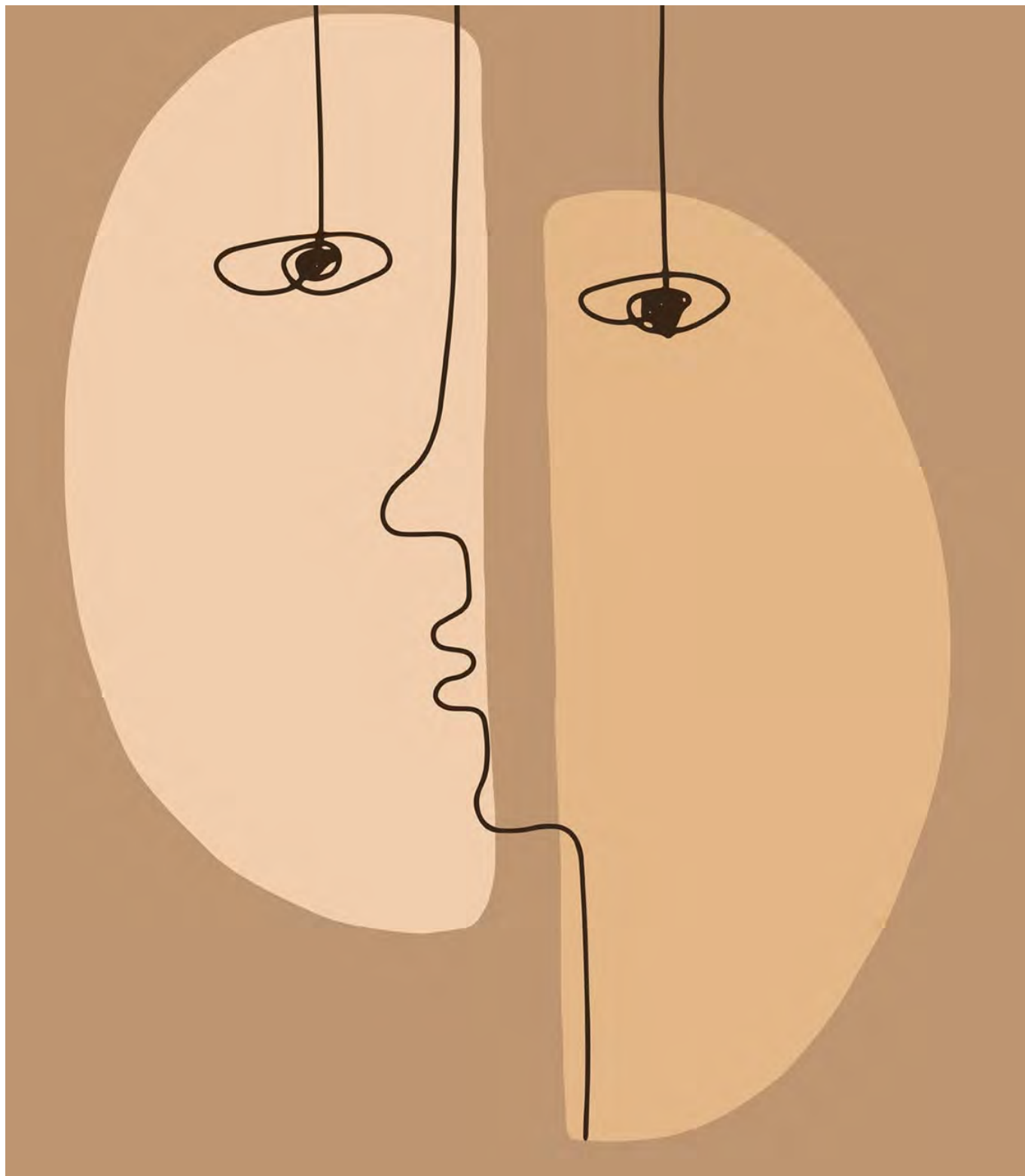

Már régen a Somló hegy tövében ültünk, mikor a testvéred megszületett. Nagy hevesen érkezett, mint a májusi eső. Úgy, mint a reggeli harmat, édesen és hirtelen. Apád teknőt vájt gesztenyefából és Tihanyban beszélgetett a visszhanggal. Apád boldog volt és én is boldog voltam, és a füvek is boldogan hajladoztak talpunk alatt. Mikor te születted, édes kislányom, az ég tiszta volt és a nyári szellő alig rebbent.

Csendben születél, mint a földből kibuggyanó forrásvíz. És apád elment a városba, hogy köteg rongyot hozzon, babának. Megvarrtam a rongybabát, hogy a Hold felragyogjon, és a Hold felragyogott. Aztán apád, aki tudott kötelet fonni és hegedűvel éji zenét adni, a tengerre ment kagylókra halászni.

kormos arcú kávépörkölő

Mindennap írt nekünk szíve mosolyával, karját kitarta a szárazföld felé, s gyűjtötte erejét, hogy egyszer az irgalmas életben nemet tudjon mondani. Nemet mondani és elindulni talán már teljesen elrongyolódott kabátjában, ide, hozzánk, a hegy lábához, ahol mi várjuk őt csendesen. És mi vártuk őt, minden órában, és nem a huszárt vártuk, nem is hordógorgetőt. A kormos arcú kávépörkölőt vártuk, aki, ha ránk pillant, a Somló hegy kivirágzik ismét. Láttam éjszakákon át, ahogy sótól száradt kezét tördeli, ahogy a nyers halat szájához emeli, fújtat s végigsimít szakállán. Dörzsöli magát, mert a levegő és a tenger vize marja egész testét. A parton alszik, mert nincs ott háza, kezéből eszik és iszik, mert nincs az égvilágon semmije. Egy éjjel láttam, ahogy az Istenhez fohászkodik, más éjjelen éreztem, hogy az Ördöggel sugdolózik.

Csak a nyár elmúltával tér haza, és talán meg sem ismerjük, talán már nem is szeretjük. Zavartan álltok a küszöbön, csendben figyelve rongyos tarisznyáját, melyet fáradtan dob a földre. Székre rogy, bort iszik, sem színe, sem fonákja nem virágzik

többé. Idegen ember ül a tűzhely mellett, idegen, mint a sás a búza közt. Úgy látjuk, meg is változott. Bőre elszáradt, tenyere összement, szakálla gondozatlanságba ősült, izmai elsorvadtak.

Aztán lefekszik aludni, és másnap elutazik az erdélyi sóbányákba. Sonkát eszik és sört iszik, sóágyon alszik és virágokkal takarózik. Teste elgyengül és a bánya elszívja nedveit. Mikor ti álmodtok már, én látom, hogyan sorvad és veszi el életkedvét. A sonka belülről, a bánya kívülről emészti. A só végzet. Kiül szakállára, bebújik bőre alá.

Pünkösdkor szűnik meg lélegezni.

Aludj most már, kicsi lányom, lásd, már a testvéred is aluszik.

kép | shutterstock.com